

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **R. K.**
státní příslušnost Afgánská islámská republika
t.č. Bulharská republika
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019 č. j. OAM-925/DS-PR-P13-2019,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2019 č. j. OAM-925/DS-PR-P13-2019 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 odst. 1 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o mezinárodní ochranu je ve vztahu k České republice nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Tímtéž rozhodnutím žalovaný určil, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Bulharská republika.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil. Usnesením ze dne 20. 8. 2019 č. j. 61 Az 31/2019 – 15 krajský soud ustanovil žalobci pro toto řízení zástupce Organizaci pro pomoc uprchlíkům, kterou zároveň vyzval k doplnění podané žaloby. Podáním ze dne 23. 8. 2019 zástupkyně žalobce vytýkala žalovanému porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v jeho ustanoveních § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3. Podle žalobce žalovaný porušil též čl. 3 odst. 2 a čl. 17 Dublinského nařízení, neboť nezvážil aplikaci těchto ustanovení, čl. 3 odst. 2 téhož nařízení a čl. 4 odst. 2 správního řádu a čl. 4 a 5 Dublinského nařízení. Podle žalobce porušil dále žalovaný čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 31 a 33 Úmluvu o právním postavení uprchlíků. Žalobce odkázal na zprávy mezinárodních nevládních organizací, z nichž je zřejmé, že azylový systém v Bulharské republice vykazuje systémové nedostatky, z čehož dovozuje, že transfer žalobce do této země by byl v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Tyto zprávy poukazují na špatné zacházení s uprchlíky a žadateli o mezinárodní ochranu, na nevyhovující podmínky v detenčních zařízeních a na omezený volný pohyb registrovaných žadatelů o azyl. Žalobce dodal, že on sám byl v Bulharsku zadržen a že pobyt v tamějším uprchlickém zařízení mu způsobil velice silný traumatický zážitek. Do Bulharska nechce, neboť podmínky v zařízeních pro žadatele o azyl považuje za nedostatečné – neposkytnutí stravy, hygienických prostředků a obává se taktéž fyzického násilí. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 4. 9. 2019 mimo jiné zdůraznil, že dne 11. 7. 2019 obdržel informaci, že Bulharská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a že dne 3. 9. 2019 byl žalobce do této země transferován.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019 č. j. OAM-925/DS-PR-P13-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění obsažených v připojeném správním spisu žalovaného krajský soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 8. 7. 2019 č. j. KRPT-161826-28/ČJ-2019-

070022 vydaným Ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort byl žalobce zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3, 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Téhož dne byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, z něhož je zjištěné, že žalobce opustil zemi původu Afgánistán z důvodu probíhající války, které se osobně neúčastnil, ale měl strach. Popsal svou cestu z Afgánistánu pomocí převaděče, při které se dostal až do Bulharska, kde byl zadržen policií. Tam podle jeho tvrzení sepsali s ním nějaké papíry a odebrali mu otisky prstů. Cílem jeho cesty byla Francie, kde se měl zdržovat jeho synovec. Dne 22. 7. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor v rámci tzv. Dublinského řízení. Při tomto pohovoru žalobce uvedl, že Afgánistán opustil z důvodu bezpečnostní situace. Vycestoval přes Pákistán do Iránu a poté pokračoval do Turecka, kde pobýval jeden rok. Z Turecka odplul do Řecka, kde se opakovaně pokoušel překročit hranice do Bulharska. I při tomto pohovoru sdělil, že v Bulharsku ho donutili podepsat žádost o azyl a zůstal 50 dnů v detenci. Následně poté pokračoval do Srbska, odkud se mu podařilo kamionem odjet a zadržen byl až v České republice. Jeho cílem je Francie a do Bulharska se nechce vrátit, jelikož by byl na 18 měsíců zavřen do detenčního zařízení. V rámci seznámení se s podklady pro vydání správního rozhodnutí pak žalobce poukázal na nevyhovující podmínky v těchto detenčních zařízeních. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že žalovaný na základě zjištění v databázi EUODAC, dle něhož žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany v Bulharské republice, požádal žalovaný dne 9. 7. 2019 tento stát o přijetí žalobce zpět na své území a o posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný následně dne 11. 7. 2019 obdržel sdělení, že Bulharská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. Součástí správního spisu je informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 28. 1. 2019 nazvaná „Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, Dublinský systém, počty žádosti o mezinárodní ochranu“ týkající se Bulharska.

6. Podstatou podané žaloby v daném případě bylo to, že žalovaný správní orgán nezohlednil systematické nedostatky azylového řízení v Bulharské republice. Žalobce citoval v doplnění žaloby výňatky ze zpráv nevládních organizací pojednávajících o nevyhovujících podmínkách v uprchlických zařízeních, přičemž on sám má z pobytu v těchto zařízeních traumatizující zážitek, pro který se tam nechce vrátit. S námitkou, že azylové řízení v Bulharské republice vykazuje natolik závažné systematické nedostatky či podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, krajský soud nemůže souhlasit. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný vycházel z výše uvedené informace ze dne 28. 1. 2019 pojednávající o azylovém systému v Bulharsku. Zmíněná zpráva popisuje dvouúrovňové řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v první fázi je žádost přezkoumána v rámci běžného řízení, za které je zodpovědná státní agentura pro uprchlíky. Po provedení nezbytných úkonů spojených s podáním žádosti o mezinárodní ochranu je se žadatelem proveden minimálně jeden pohovor, během něhož má nárok na bezplatné služby tlumočníka. Zpráva pojednává také o lhůtách pro rozhodnutí o žádostech o udělení mezinárodní ochrany a v jakých případech tuto žádost lze považovat za nepřipustnou. Druhou úroveň azylového řízení pak představuje odvolací procedura u

správních soudů, kdy žadatel se proti rozhodnutí o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany může k těmto soudům odvolat. Podle novely azylového zákona byla v roce 2013 zavedena povinná právní pomoc pro všechny žadatele o mezinárodní ochranu ve všech stupních řízení. Tuto právní pomoc poskytovala Národní právní pomocná kancelář spadající pod ministerstvo spravedlnosti. Dostupnost právní pomoci však byla zároveň omezena z finančních důvodů a reálně byla zajištěna až při odvolání a slyšení u soudu. Zpráva dále pojednává o tom, že všichni žadatelé o mezinárodní ochranu mají nárok na stejné materiální podmínky. Kategorii, která je vyloučena z nároku na podporu, jsou pouze osoby opětovně žádající o mezinárodní ochranu a dublinské případy. Žadatelé o mezinárodní ochranu mají nárok na jídlo, ubytování, sociální podporu, zdravotní péči a psychologickou pomoc. Od srpna 2017 se mohou pohybovat pouze v regionu, kde se nachází jejich ubytovací středisko. Od roku 2016 oproti předešlým létům došlo ke zlepšení podmínek ve střediscích mimo jiné za podpory programu EU. Výroční zpráva MZV USA kritizovala nedostatečné mechanismy pro brzkou identifikaci, postoupení a poskytnutí adekvátních služeb zranitelných žadatelům o azyl a Výroční zpráva Amnesty International 2017/2018 poukázala na špatné zacházení a nedostatky v detenčních zařízeních pro žadatele pro mezinárodní ochranu a migranty. Co se týče Dublinského systému, pak podle AIDA nemají žadatelé o mezinárodní ochranu transferování do Bulharska v rámci dublinského řízení v principu žádnou překážku při vstupu k řízení o mezinárodní ochranu a následný postup bulharských úřadů se odvíjí od stavu původního řízení. Dublinští navrátilci jsou obvykle opětovně ubytováni v jednom z přijímacích středisek v závislosti na tom, v jakém stupni se nachází řízení o jejich žádosti. Detence byla uplatňována pouze v případech, kdy žadatel o mezinárodní ochranu opustil zemi po vydání negativního rozhodnutí. V těchto případech bulharské úřady přistupují k navrátilcům jako k nelegálním migrantům.

7. Se zřetelem ke shora uvedeným informacím souhlasí krajský soud se závěrem žalovaného, že Bulharská republika je schopna v souladu s obecně uznávanými principy azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Nedostatky, na které žalobce poukázal v doplnění své žaloby, týkající se vybavení, úrovně a provozu azylových a detenčních středisek v Bulharsku rozhodně nelze dávat do souvislosti s pojmem nelidského nebo ponižujícího zacházení, které by mu mělo v Bulharské republice hrozit. Žalobcem poukazované internetové zprávy pojednávající o dílčích nedostacích azylového systému v Bulharsku rozhodně nevypovídají o natolik závažných nedostacích v azylovém řízení či podmínkách pro přijímání uprchlíků, které by vylučovaly aplikaci Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.
8. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 27. ledna 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce